

ת"פ 58005/05/18 - אביהו חיון נגד מדינת ישראל

בית משפט השלום בנתניה

ת"פ 58005-05-18 מדינת ישראל נ' חיון

בפני	כבוד השופטת הדס רוזנברג שיינרט
מבקש	אביהו חיון
נגד	ע"י ב"כ עו"ד ליעד ידין מהסנגוריה הציבורית
משיבה	מדינת ישראל
	ע"י עו"ד רוני אלסטר - לשכת תביעות נתניה

החלטה

לפניי בקשה שהוגשה מטעם הנאשם, בהתאם לסעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, להורות על זיכוי של הנאשם, בתום שמיעת ראיות התביעה, וזאת בטענה שהאשמה כנגדו לא הוכחה אף לכאורה.

העובדות הצריכות לעניין-

1. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו עבירות של איומים - עבירה לפי ס' 192 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977 (להלן: "**חוק העונשין**") ועבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו - עבירה לפי ס' 275 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות כתב האישום, ביום 4.3.18 בשעה 11:57 או בסמוך לכך, ביצעו השוטרים סמ"ר רצון אביב (להלן: "**השוטר אביב**") והשוטר רס"ל חזות אליאב (להלן: "**השוטר אליאב**"), סיור שגרתי ונסעו בניידת גלויה בכפר יונה על רחוב שרת בסמוך לקניון. באותן נסיבות עצרו השוטרים אליאב ואביב את הניידת בכדי לאפשר לנהג משאית שהיה במקום, להחנות את רכבו בבטחה בצד הדרך. מיד ובסמוך צפר הנאשם שנהג ברכב פורד כחול מספר פעמים לניידת שעמדה לפניו. השוטר אביב שראה את הנאשם מניף ידו ברכבו וצופר פנה אליו ושאל אותו "למה אתה צופר? סבלנות, המשאית מנסה להחנות ויש פס הפרדה רצוף אי אפשר לעקוף".

בתגובה לכך אמר הנאשם לשוטר אביב "יאללה יאללה פנה לי את הכביש, אני לא אחד מהאתיופים שלך פה בכפר יונה, אני אתקע אותך, מה ששמעת אל תתעסק איתי אני אתקע אותך". באותן נסיבות, ביקש השוטר אביב כי הנאשם יזדהה בפניו והנאשם החל לצעוק ולהשתולל בתגובה "מי אתה בכלל, ילד ששם מדים ומשחק אותה אבו עלי ומרשה לעצמו יא גיבור גדול" השוטר אביב שוב ביקש מהנאשם להזדהות בפניו ואז מסר לו הנאשם רישיון נהיגה.

בשלב זה התבקש הנאשם להזיז את רכבו למקום בו לא יחסום את ציר התנועה ולאחר שהזיז את רכבו, יצא מהרכב

ואיים במלל ובהתנהגות על השוטר אביב בפגיעה שלא כדין באומרו לו "אני אעצור לך את הקידום, אתה תשלם על זה", תוך שהרים את קולו, צעק ונצמד אל פניו של השוטר אביב עם פניו שלו ובמבט מאיים הניף את ידו הימנית לעברו כשכף ידו סגורה והאצבע המורה נשארה פתוחה. בתגובה לכך השוטר אביב ביקש מהנאשם כי יירגע, שמא יעוכב לתחנה בגין העלבת עובד ציבור, או אז החל הנאשם להרים קולו ולאיים "אני אלחם בך עד שאוריד אותך לקרשים, אני אגיע אתך לבית משפט ואתה תעשה שמיניות באוויר שופט יצחק עליך", "אל תדאג יא פישר אני אלך אתך עד הסוף". בשלב זה שוב התקרב הנאשם לעברו של השוטר אביב במבט מאיים, נצמד לפניו והניף ידיו לעברו לנגד עיני העוברים והשבים.

השוטר אביב המשיך לבקש כי הנאשם יחדל ממעשיו, כך גם השוטר אליאב והנאשם המשיך לצעוק ואיים במלל ובהתנהגות על השוטר אביב ואמר "אני אוריד אותך לקרשים", "אני אלחם בך עד הסוף", "אל תדאג חביבי אני אשים אותך בוטרינה של מדינת ישראל ואבייש אותך שכולם יראו מי אתה שוטר שמשחק אותה גבר", "עד שלא יטפלו בך אני אוריד אותך לקרשים, אתה איתי התחלת אני אקרע אותך". בהמשך ובסמוך, הודיע השוטר אביב לנאשם כי הנו מעוכב לתחנה ועל רקע כך, בניידת, בדרך לתחנה, התלהם ואיים על השוטרים אביב ואליאב ואמר "אל תדאגו אתם עוד תשמעו ממני, אני אפיל אתכם לקרשים".

כמו כן, ברמזור ביציאה מכפר יונה, בניידת, איים הנאשם על השוטר אביב באומרו "אם לא תעצור ותתחרט על המעשים שלך ותבקש סליחה אתה תתחרט על כך, אני אומר לך אתה תצטער על זה, אני אוריד אותך למקום שלא תהיה לך ממנו דרך חזרה".

2. הנאשם כפר באשמות שיוחסו לו. בכפירתו במהלך הדיון מיום 8.4.19 אישר הנאשם כי הכביש נחסם ע"י השוטרים, כי הוא צפר לניידת וכי לאחר מכן שוטר ירד מרכבו וניגש אליו. לשיטת הנאשם, השוטר ניגש אליו בצורה אלימה ומתלהמת, הוא נכנס לסערת רגשות ואמר לשוטר "מספר דברים שאינו יודע לעמוד על דיוקם". עוד טען הנאשם, כי כוונת אמירותיו הייתה לומר לשוטר כי ינקוט נגדו בהליכים לגיטימיים נוכח התנהגות השוטר בשטח.

3. במהלך פרשת התביעה נשמעו העדים הבאים: השוטר אביב רצון, השוטר אליאב חזות וקצין החקירות עווד אבו זמירו. במהלך עדותם הוגשו דו"ח עיכוב (ת/1), סרטון המתעד את האירוע (ת/2), דו"ח פעולה שערך השוטר אביב (ת/3), שרטוט זירת האירוע (ת/4), דו"ח פעולה שערך השוטר אליאב (ת/5), הודעת הנאשם (ת/6) וכן מזכרים שונים (ת/7-9). מטעם ההגנה הוגש שרטוט שנערך על ידי העד אליאב חזות.

4. משהכריזה התובעת "אלו עדי", טען ב"כ הנאשם כי אין להשיב לאשמה.

תמצית טיעוני הצדדים -

5. לשיטת ההגנה, התביעה לא הרימה את הנטל הראייתי המוטל עליה להוכיח את העבירות שיוחסו לנאשם ולפיכך אין לחייבו להשיב לאשמה.

ביחס לעבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקידו צוין, כי מעדותו של השוטר רצון ומדוח הפעולה שלו עולה שהנאשם לא פעל לסכל את תפקיד השוטרים אלא ביצע כל מה שבקשו ממנו השוטרים. הנאשם לא התנגד לבקשה להזדהות, לא התנגד לבקשה להזיז את רכבו וכן לא התנגד לעיכובו וללקיחתו בניידת לתחנת המשטרה, ומשכך לא הייתה מצדו כל הפרעה למילוי תפקידם של השוטרים.

ביחס לעבירת האיומים נטען, כי התבטאויותיו של הנאשם אינן עולות כדי איומים הגם שהיו בוטות. הסנגור גורס כי תנאי לקיומה של עבירת איומים היא כי המאיים נשא דברים מתוך כוונה לאיים, אך הנאשם טען בחקירתו במשטרה שכוונתו במשפטים שנאמרו על ידו הייתה כי ינקוט נגד השוטרים בהליכים לגיטימיים של פנייה לערכאות שיפוטיות. באשר לעבירת האיומים בהתנהגות ציין הסניגור, כי על מנת שתיוחס לנאשם עבירת איומים בהתנהגות על ההתנהגות להיות קיצונית ואינה ניתנת לפרשנות אחרת, דבר שאיננו מתקיים במקרה דנן. עוד ציין בא כוח הנאשם, כי עובר לעיכובו של הנאשם נאמר לו ע"י השוטרים כי הוא מעוכב לתחנת המשטרה בחשד להעלבת עובד ציבור ולא בחשד לביצוע עבירת איומים, באופן המצביע על כך שהשוטרים לא חשו מאוימים.

לחילופין, נטען כי יש לזכות את הנאשם מחמת הגנת זוטי דברים מכוח סעיף 34 יז לחוק העונשין.

6. המאשימה מתנגדת לבקשה תוך שהדגישה בטעוניה כי בשלב הדיוני בו עסקינן די בקיומן של ראיות בסיסיות ודלות להוכחת העבירות, על מנת לחייב את הנאשם להשיב לאשמה, כאשר ביהמ"ש אינו בוחן שאלות של מהימנות ושל משקל.

לשיטת המאשימה, הובאו די והותר ראיות המצביעות על כך שהנאשם איים על השוטרים והפריע להם במילוי תפקידם.

לשיטת המאשימה, התנהלותו של הנאשם ואמירותיו הוכחו בעדויות השוטרים ובסרטון ת/2 ויש לראות בהם משום מלל והתנהגות מאיימת. טענת הנאשם, לפיה התכוון אך לפניה לערכאות, איננה עולה בקנה אחד עם תוכן הדברים שנאמרו, עם תשובות מסוימות של הנאשם בחקירתו ועם שפת גופו של הנאשם, ומכל מקום יש לבחון את תוכן האמירות בהתאם למבחן אובייקטיבי.

עוד נטען, כי התנהגותו של הנאשם עולה כדי הפרעה לשוטר, שכן הנאשם צפר לעבר השוטרים באופן שהפריע לעבודתם וכן הפריע להם לאורך כל האירוע כאשר צעק, התלהם והניף ידיו, הגם שנענה בסופו של יום לדרישותיהם.

המאשימה גורסת כי אין מקום לקבלת הטענה החלופית של הנאשם, בדבר חלולת הגנת "זוטי דברים", שכן אין מדובר במעשה קל ערך, נטול מידה מינימלית של סכנה לערך החברתי המוגן.

דין והכרעה-

7. טרם דיון בשאלת דיון של הראיות שהובאו בפניי, אייחד מספר מילים למסגרת הנורמטיבית הנוגעת לבחינת הראיות בשלב של "אין להשיב לאשמה".

סעיף 158 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח משולב), התשמ"ב-1982, קובע כדלקמן:

"נסתיימה פרשת התביעה ולא הוכחה האשמה אף לכאורה, יזכה בית המשפט את הנאשם - בין על פי טענת הנאשם ובין מיזמתו - לאחר שנתן לתובע להשמיע את דברו בענין; הוראות סעיפים 182 ו-183 יחולו גם על זיכוי לפי סעיף זה".

בהתאם להלכה הפסוקה, בשלב של בחינת הטענה לפיה "אין להשיב לאשמה", בוחן בית המשפט כלום הובאו ראיות בסיסיות, אפילו דלות, להוכחת קיום יסודות העבירה המיוחסת לנאשם. בשלב זה אין בית המשפט בוחן את מהימנות עדי התביעה ואת משקלן של הראיות.

כך באו הדברים לידי ביטוי בפסק הדין המנחה בעניין ע"פ 732/76 מ"י נ' כחלון, פ"ד לב(1) 170:

"בית-המשפט לא יטה אוזן קשבת לטענה שלפיה אין להשיב לאשמה אם הובאו ראיות בסיסיות, אם כי דלות, להוכחת יסודותיה של העבירה שפרטיה הובאו בכתב-האישום. ראיות בסיסיות לענין זה אין משמען כאמור ראיות שמשקלן והיקפן מאפשר הרשעה על אתר, אלא כדברי בית-המשפט העליון ב-ע"פ 28/49 הנ"ל (היועמ"ש נ' חסין אסעד חמדאן, פ"ב ב(1) 837 - א.ש.). ראיות במידה היוצרת אותה מערכת הוכחות ראשונית, המעבירה את הנטל של הבאת ראיות (להבדיל מנטל השכנוע) מן התביעה לנאשם. לענין משקלן של הראיות ובחינת אמינותן מן הראוי להוסיף, למען שלמות התמונה, כי ייתכנו נסיבות קיצוניות שבהן תעלה שאלה זו כבר בשלב הדיוני האמור ... אך מובן הוא כי נסיבות מן הסוג השני, שבהן ייזקק בית-המשפט בשלב של תום פרשת-התביעה לענין האמינות, הן חריגות ומכאן גם שההזדמנויות אשר בהן ייעשה יישום מעשי של כלל הפרקטיקה הזו, יהיו נדירות.

אין לדקדק בשלב דיוני זה כחוט השערה ולערך בדיקה מסועפת כדי להסיק אם אכן הוכח לכאורה כל פרט שולי וכל יסוד מישני מאלה שהוזכרו באישום. די בכך שיהיו ראיות לכאורה לגבי היסודות המרכזיים של האישום ...". (שם, בעמ' 179-180, וראו גם ע"פ 405/80 מ"י נ' שדמי, פ"ד לה(2) 757; ע"פ 638/85 מ"י נ' בוטרוס, פ"ד מ(2) 658).

ראו גם החלטת כב' השופט אורי שהם בת"פ (מחוזי ת"א) 40013/05 מ"י נ' אורי רש ואח' (3.6.08), פורסם בנבו.

משמעות הטענה שאין להשיב לאשמה הנה שהתביעה לא עמדה בפרשתה בנטל החובה להביא ראיות לכאורה להוכחת האשמה ועל כן יש לפטור את הנאשם מלהשיב לאותה אשמה ולזכותו ממנה כבר בשלב זה של הדיון.

לצורך הכרעה בטענה, אין בית המשפט שוקל כאמור שיקולי מהימנות או משקל, אלא מציג לעצמו את השאלה הבאה: בהנחה שכל החומר שהובא בפניו לחובת הנאשם יזכה למלוא המשקל והאמון - האם יהיה בו כדי לבסס הרשעה בעבירה המיוחסת לנאשם או בעבירה אחרת באותו ענין (ר' ספרו של קדמי, על סדר הדין בפלילים, חלק שני א 2009, בע' 4-1453).

7. בפסק דינו המנחה של ביהמ"ש העליון רע"פ 2038/04 **לם נ' מ"י** (פורסם בנבו), ניתח ביהמ"ש העליון את יסודותיה של עבירת האיומים.

בנוגע ליסוד העובדתי של העבירה נקבעו הדברים הבאים:

"חלקו הראשון של הרכיב ההתנהגותי בעבירת האיומים הוא המעשה הפיזי עצמו של ביצוע האיום. על פי לשון החוק, מעשה זה יכול להיעשות "בכל דרך שהיא". ניתן ללמוד, אפוא, מלשון החוק, כי התנהגות המהווה מעשה איום אינה מוגבלת לצורה מסוימת והאיום יכול להימסר בכתב, בעל פה או בתנועות גוף" (ע' 9 לפס"ד).

וכן:

"חלקו השני של הרכיב ההתנהגותי ביסוד העובדתי של עבירת האיומים הוא תוכנו של האיום. בעוד שהמעשה הפיזי עליו עמדנו לעיל הוא דרך הביטוי הרי שבתוכן האיום כוונתו היא לביטוי עצמו ולמהות הפגיעה המשתמעת ממנו. על פי סעיף 192 לחוק העונשין, מעשה ייחשב ל"איום" אם תוכנו עוסק **בפגיעה שלא כדין** בגוף, בחירות, בנכסים, **בשם הטוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים**, "או של אדם אחר". כאשר הביטוי מתייחס לאפשרות הפגיעה באחד מן העניינים האמורים כי אז על פי תוכנו הוא יכול לעלות כדי "איום". האיום יכול להיות מכוון לפגיעה בחיים של המאיים או של אדם אחר (איום ברצח), פגיעה בגוף של המאיים או של אדם אחר (איום בתקיפה, איום באונס) וכן הלאה ביחס לפגיעה בנכסים (איום בהצתה של רכוש, איום בגניבה), פגיעה בפרנסה וכיוצא באלה איומים במרעין בישין מסוגים שונים" (ע' 10 לפס"ד)..

" על מנת לקבוע אם תוכן הביטוי עולה כדי איום, על בית המשפט לבחון "אם יש בדברים כדי להטיל אימה בלבו של אדם רגיל מן היישוב בנסיבותיו של האדם שנגדו הופנה האיום" (פסק דין חמדני, בעמוד 415 וראו גם את האסמכתאות המובאות בפסק הדין בעמוד 416). יודגש, כי בחינת תוכנו של הביטוי אינה מתבצעת באופן המנותק מן הנסיבות אלא בתוך ההקשר בו ניתן הביטוי" (ע' 12 לפס"ד).

8. השוטר אביב רצון, סייר בתחנת שדות, תאר בעדותו את אשר אירע כדלקמן:

"סיור שיגרתי בכפר יונה, ברחוב שרת, סמוך לקניון, רחוב שהוא יש נתיב אחד לכל כיוון, שביניהם יש קו הפרדה רצוף כך שאי אפשר לבצע עקיפה. לפנינו עמדה משאית שרצתה לחנות בצד ימין בחניה מסודרת. עצרתי את הניידת על מנת לאפשר למשאית לבצע חניה כמו שצריך, בגלל שיש קו הפרדה רצוף אני לא יכול לעקוף. מאחורי עמד רכב, מסוג פורד פוקוס, בצבע כחול. **הנהג החל לצפור מספר פעמים לא מועט. הבחנתי במראה שהנהג יושב בתוך הרכב והוא נראה עצבני ומניף עם הידיים**, יצאתי החוצה מהניידת לכיוון הנהג לשאול למה צופר אם הכל בסדר. שם אמר לי משפט, מבקש לצטט מדוח הפעולה. אמרתי סבלנות המשאית מנסה לחנות ויש קו רצוף אי אפשר לעקוף, בתגובה מסר לי "יאלה יאלה פנה לי את הכביש". פניתי לנהג ואמרתי סליחה והוא השיב לי "אני לא אחד מהאיתופים שלך פה בכפר יונה **אני אתקע אותך**" אמרתי מה, אמר שוב "מה ששמעת. **אל תתעסק איתי אני אתקע אותך**" ביקשתי ממנו להזדהות והחל להשתולל והוא פנה אליי "מי אתה בכלל ילד ששם מדים, משחק אותה אבו עלי, מרשה לעצמו יא גיבור

גדול".

פניתי אליו וביקשתי שיזדהה בפניי, בתגובה מסר לי רישיון נהיגה, חשוד עונה לשם חיון אביהו. הנאשם. הוא נהג רכב מסוג פורד בצבע כחול. ביקשתי מהנהג להתקדם קדימה ולעמוד בתחנת אוטובוס שהיתה 10 מטרים קדימה בצד ימין, כדי לפנות את ציר הנסיעה. אני הזזתי את הניידת כשהשותף שלי אליאב נמצא בקשר עין איתו, העמדתי את הרכב בתחנת אוטובוס והנאשם עמד מאחורי. יצא מהרכב והחל לומר "אני אעצור לך את הקידום, אתה תשלם על זה". תוך שהוא מרים את קולו וצועק **ונצמד אל פני עם פניו במבט מאיים. מניף את כף ידו הימנית לעברי, בצורת אגרוף ורק אצבע אחת מורה לכיוון שלי** (מדגים) " (הדגשות שלי - ה.ר.ש.).

משנשאל השוטר מה היה הלך הרוח השיב:

"יש המון ציטוטים. הכל רשום כאן במדויק, מהסיבה הפשוטה מרגע שהוא החל להקניט ולדבר לא יפה, הוצאתי את הסלולרי שלי פתחתי "פתקים" בטלפון ורשמתי כל מה שאומר, כאשר הגעתי לתחנה את מה שכתוב בטלפון שלי העליתי בכתוב על דוח הפעולה. כמובן שיש סרטון שהוצאתי את הטלפון רציתי במעט שניות להמחיש לחוקר באיזה צורה החשוד דיבר" (ע' 7 ש' 4-27).

הוסיף השוטר ומסר בעדותו, כי אמר לנאשם שאם הוא חושב שהשוטר פועל לא כראוי הוא מוזמן לגשת למח"ש. לדברי השוטר, התנהגות הנאשם גרמה להמולה במקום ולהתאספות אנשים במקום (ע' 8 ש' 9-10).

בעת שהנאשם היה בניידת, אמר לשוטר "**אני אוריד אותך למקום שלא יהיה לך ממנו דרך חזרה**" (ע' 8 ש' 22-23).

9. כעולה מדוח העיכוב ת/1, שנערך על ידי השוטר אביב רצון ביום 4.3.18, ובניגוד לטענת ההגנה בעניין זה בסיכומיה, העילה לעיכוב בהתאם לדוח העיכוב היא שהנאשם "העליב ואיים על עובד ציבור במדים בתפקיד".

10. לא למותר להבהיר כי בדו"ח הפעולה ת/3 שנערך על ידי השוטר רצון אביב, תוארו כלל אמרותיו של הנאשם, כמפורט בכתב האישום.

11. בסרטון ת/2 תועד הנאשם אומר לשוטר תוך שהוא מניף את ידיו באוויר "עד שלא יטפלו בך אני אוריד אותך לקרשים, תזכור מה שאמרתי לך... אני אקרע אותך".

12. השוטר אליאב חזות, שנכח בחלק מהשיח בין הנאשם לשוטר רצון, תיאר בדוח הפעולה שערך (ת/5) כי הנאשם אמר לשוטר רצון כי יוריד אותו לקרשים, כי הוא ישלם על זה, וכי ישים אותו בוויטרינה של ישראל. עוד תיאר כי הנאשם איים עליו ועל השוטר אביב כי יפנה למח"ש ויגיע למקומות יותר קשים.

13. באמרת הנאשם ת/6 מיום 4.3.18 בשעה 14:40, הודה הנאשם כי אחרי שהשוטר ביקש ממנו תעודה מזהה, הוא

אמר לשוטר "אני לא אתיופי **אני אתקע אותך**" (ש' 8-9, ש' 31). עוד מסר הנאשם כי אמר לשוטר " אני אדאג שלא תתקדם במשטרה כי אתה מכשול במשטרה ובושה במשטרה" (ש' 12). משנשאל הנאשם האם אמר לשוטר "אני אקרע אותך", לא שלל את הדברים אלא השיב: "תאמין לי לא זוכר מה דיברתי" (ש' 6-95). משעומת עם הטענה שבניידת אמר לשוטר שזיכר אותנו למקום שלא תהיה לו ממנו דרך חזרה, אמר "התכוונתי להגיד אם אני אפעל הוא יצטער שראה אותי היום" (ש' 104).

לא למותר להדגיש, כי בשום מקום בחקירה לא טען הנאשם שאמר לשוטרים מילולית במהלך האירוע שבכוונתו לפנות למח"ש או לבית המשפט בעניינם, אלא רק אמר שלכך התכוון בשלל אמירותיו האחרות שתוארו לעיל.

14. ראיות התביעה שפורטו לעיל מוכיחות, לכאורה, כי במהלך האירוע מושא כתב האישום, אמר הנאשם לשוטר רצון, בהתלהמות ובצעקות, תוך שהדברים לוו בהתנהגות כוחנית ומאיימת, את המשפטים הבאים: "יאללה יאללה פנה לי את הכביש, אני לא אחד מהאתיופים שלך פה בכפר יונה, אני אתקע אותך", "אל תדאג חביבי אני אשים אותך בויטרינה של מדינת ישראל ואבייש אותך שכולם יראו מי אתה שוטר שמשחק אותה גבר", "עד שלא יטפלו בך אני אוריד אותך לקרשים, תזכור מה שאמרתי לך... אני אקרע אותך", "אני אוריד אותך למקום שלא יהיה לך ממנו דרך חזרה". תוכן אמירות אלו מבטא איום לפגיעה שלא כדין בגופו של השוטר, בשמו הטוב ובפרנסתו. לא נעלמה מעיני טענת ההגנה, לפיה הנאשם לא התכוון למילים אלו כפשוטם אלא התכוון שהוא יפנה לערכאות בעניינו של השוטר, אלא שדברי הנאשם במהלך האירוע אינם מתיישבים לכאורה עם טענה זו ועם כלל התנהלות הנאשם, ועל מנת לבחון כנותה של הטענה, יהיה על הנאשם להעיד בבית המשפט, להסביר את דבריו ולעמוד בחקירה נגדית בעניינם.

בנסיבות העניין ונוכח תוכן הדברים, ניתן אף לומר שדברי הנאשם נועדו להפחיד או לפחות להקניט את השוטר, כדרישת סעיף 192 לחוק העונשין. לחלופין, ברי כי לכאורה היה הנאשם מודע, בדרגה גבוהה של הסתברות, לכך שדבריו עלולים להפחיד את השוטר או להקניטו.

15. לסיכום - התביעה הרימה את הנטל המוטל עליה בשלב דיוני זה והוכיחה לכאורה ביצוע עבירת איומים ע"י הנאשם.

עבירת הפרעה לשוטר במילוי תפקידו -

16. סעיף 275 לחוק העונשין קובע כדלקמן: "**העושה מעשה בכוונה להפריע לשוטר כשהוא ממלא תפקידו כחוק או להכשילו בכך, או להפריע לאדם אחר או להכשילו מלעזור לשוטר, דינו - מאסר עד שלוש שנים ולא פחות משבועיים ימים.**"

י. קדמי בספרו "על הדין בפלילים - חוק העונשין" (מהדורה תשס"ו-2006), בעמ' 1657, מציין כי מדובר בכל מעשה מכל סוג שהוא ובלבד שתהיה למעשה מסוגלות אובייקטיבית להפריע. קדמי מציין כי למושגים להכשיל ולהפריע ניתנה בפסיקה משמעות רחבה, כך למשל, בריחה משוטר, מסירת שם כוזב לשוטר, סירוב להילוות לשוטר לתחנת המשטרה כולם מהווים הפרעה לשוטר, עם זאת, "יש גורסים כי צעקות גרידא על אף טיבן המפריע והמכשיל לא תשמנה בסיס להרשעה בעבירה זו והתנהגות המבטאת יחס של זלזול כלפי שוטר כשלעצמה אין בה משום הכשלה" (שם בעמ' 1657).

היסוד הנפשי הוא מודעות כלפי טיב המעשה והנסיבות וכן כוונה - מטרה להפריע לשוטר או להכשילו.

17. אף שהנאשם נענה בסופו של דבר לדרישות השוטר להזדהות ולעצור בצד ובהמשך גם התלווה אל השוטרים לתחנת המשטרה ללא התנגדות, הרי שמתיאורי השוטרים עולה, לכאורה, כי הנאשם עיכב אותם בביצוע תפקידם, מה גם שצעקותיו, איומיו והתנהגותו המתלהמת גרמו למהומה במקום ולהתקהלות של אנשים, כל זאת באופן שהיה בו כדי להכשיל את השוטרים בביצוע תפקידם.

מבלי לקבוע מסמרות אבהיר, שמצאתי כי הובאו אותן ראיות בסיסיות ודלות העשויות להקים, בסופו של הליך, עבירה של הפרעה לשוטר במילוי תפקיד, אם כי הסוגיה תיבחן באופן סופי לאחר שמיעת פרשת ההגנה ושקילת היחס שבין עבירה זו לעבירת האימים.

18. נוכח כל האמור עד כה, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להביא את אותה מערכת ראיות ראשונית, המעבירה את נטל הבאת הראיות לנאשם והמוכיחה לכאורה את העבירות המיוחסות לנאשם בכתב האישום. בהמשך לזאת, על הנאשם להשיב לאשמות המיוחסות לו.

19. טרם סיום אציין, כי משקבעתי קיומן של ראיות בסיסיות המאפשרות הרשעת הנאשם בעבירות אימים והפרעה לשוטר במילוי תפקידו, ונוכח תוכן האימים, הכולל בחובו, לכאורה, איום בפגיעה בגוף השוטר ("אקרע אותך" , "אתקע אותך"), במסגרת התנהלות מאיימת וכוחנית מתמשכת נגד השוטר, שעה שזה ביצע תפקידו כדין לטובת בטיחות הציבור בדרך, אינני מוצאת מקום לעת הזו, עוד טרם שמיעת הנאשם עצמו, לקבל טענת "זוטי דברים" בהקשרם של מעשי הנאשם. הטענה תיבחן, במידת הצורך, לאחר שמיעת כלל הראיות בתיק, במסגרת הכרעת הדין.

20. פרשת ההגנה והסיכומים לעניין הכרעת הדין יישמעו **בתאריך 15.3.20 בשעה 11:30**, מועד שנקבע מראש בתיאום עם הצדדים.

הנאשם מוזהר בדבר חובת התייצבותו לדין שאם לא כן ניתן יהיה לדון אותו בהיעדרו ולראותו כמי שמוותר על זכותו למסור גרסתו בפני ביהמ"ש.

המזכירות תעביר ההחלטה לצדדים.

ניתנה היום, י"ז טבת תש"פ, 14 ינואר 2020, בהעדר הצדדים.